

Αριθμός απόφασης 155/2011
ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Χριστίνα Τζίμα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Σουλτάνα Κρυστάλλη, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια, Νικόλαο Χατζηαγγελίδη, Πρωτοδίκη και από τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 6-6-2011 για να δικάσει την ακόλουθη υπόθεση, μεταξύ των :

ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ : 1) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ-ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ. ΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΉΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Κατερίνης Χαράλαμπου Καραμανίδη, ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ : , κατοίκου
του , ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 27-3-2009 αγωγή τους, που κατέθεσαν στο Δικαστήριο αυτό (αριθμός εκθέσεως καταθέσεως 957/110/2009), για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε αρχική δικάσιμος η 17-5-2010 και μετά από αναβολή η παραπάνω αναφερομένη.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ και κατά την εκφώνησή της από τη σειρά του σχετικού πινακίου, παραστάθηκαν μόνο οι ενάγοντες, όπως σημειώνεται παραπάνω και ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού του Δικαστηρίου και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

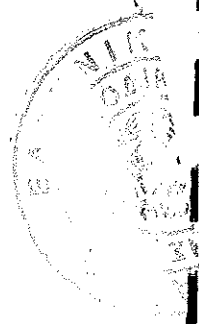
Από τη με αριθμό 1879 Γ/6-4-2009 έκθεση επίδοσης του αρμοδίου δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Κατερίνης Ελευθερίου Μπουζούκη, που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγοντες, προκύπτει ότι ακριβές

αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση, για συζήτηση για τη για την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 17-5-2010 επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον απολιτόμενο εναγόμενο. Κατά την ως άνω αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε από το πινάκιο για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, και ενεγράφη εκ νέου σ' αυτό. Η εγγραφή αυτή κατά τη διάταξη του άρθρου 226 παρ 4 του ΚΠολΔ, επέχει θέση νόμιμης και εμπρόθεσμης κλήτευσης του εναγόμενου, αφού κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα για την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο (βλ. ΕφΑΘ 5959/1995, ΕΛΛΔνη 1996.161). Επομένως εφόσον ο εναγόμενος δεν παραστάθηκε στην παρούσα δικάσιμο, όταν εκφωνήθηκε και συζητήθηκε νόμιμα η υπόθεση με τη σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο (βλ. τα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού του Δικαστηρίου), το Δικαστήριο θα προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν και αυτός παρών (βλ. άρθρο 270 παρ 1 εδ. 5 του νόμου ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 του νόμου 2915/2001, ο οποίος ισχύει δυνάμει του άρθρου 15 του νόμου 2943/2001, από 1-1-2002).

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 του νόμου 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ 1, 47 παρ 1 και 48 παρ 1 του νόμου 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας, κ.α. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μην γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το νόμο 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (βλ. ΠολΠρωτΑΘ 3318/1998, ΔΕΕ 1999.403, Μ. Μαρίνο «Η προσβολή του δικαιώματος ΕΛΛΔνη 35.1441 επ. ιδίως 1445). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ιδίου νόμου, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για

παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του νόμου 2121/1993. Κατά το ίδιο άρθρο (49 του νόμου 2121/1993) η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός των μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους το ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (βλ. άρθρο 55 παρ 1 β, το οποίο βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται είτε «τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου» είτε, κατ' εξαίρεση υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Μάλιστα κατά το άρθρο 56 παρ 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ 3 του νόμου 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους

οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του νόμου 2054/1992 «κύρωση της διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης, που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις : α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει γραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις : α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο δημοσίευσης) ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος το φωνογράφημα όπως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση δημοσιεύθηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία όμως αυτήν περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά την παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι εφόσον ένα φωνογράφημα, που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος, χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του νόμου 2054/1992

4
9

9

4

9

προκύπτει ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης» δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, η οποία παρέχεται εφόσον : α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοηλεκτρονικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων, δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοηλεκτρονικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο και σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται όπως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες παραπάνω διατάξεις του νόμου 2054/1992 με σαφήνεια συνάγεται ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως πχ. οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση) παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ 2 του νόμου 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων του ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ 2 του νόμου 2054/1992, προκύπτει ότι στην περίπτωση της σύγχρονης διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση καταλόγους των

έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (βλ. ΠολΠρωτΚατερ 153/2008, ΠολΠρωτΑθ 815/2006, ΠολΠρωτΚοζ 135/2006, ΠολΠρωτΧαλκιδικής 111/2006 και ΠολΠρωτΔρ 13/2004, αδημοσίευτες στο νομικό τύπο). Τέλος, κατά τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του ΑΚ, ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, όταν δε πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας του οφειλέτη έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει ότι ο οφειλέτης χρηματικής παροχής γίνεται υπερήμερος και εντεύθεν οφείλει στο δανειστή τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται στο νόμο ή τη δικαιοπραξία, αν προηγήθηκε εκ μέρους του δανειστή δικαστική ή εξώδικη όχληση, που αποτελεί μονομερή και ανακρινωτέα σε άλλον δήλωση βουλήσεως, έχει ισχύ και παράγει τα αποτελέσματά της, μόνον εφόσον γίνει όπως την εννοεί και απαιτεί ο νόμος. Ειδικότερα, η όχληση πρέπει κατά το περιεχόμενό της να είναι ακριβής, ορισμένη, σαφής και καθαρή, δηλαδή να προκύπτει από αυτή κατά τρόπο αμφίβολο το είδος, το ποσό και άλλα προσδιοριστικά στοιχεία της απαιτήσεως, επιπλέον δε είναι απαλλαγμένη από αίρεση ή άλλο όρο και να απαιτεί ακριβώς την οφειλόμενη παροχή (βλ. ΑΠ 1511/2000, ΕλλΔνη 2001.1351, ΕφΑθ 8252/2004, ΕλλΔνη 2005.1732). Κατά δε το άρθρο 346 του ΑΚ ο οφειλέτης χρηματικής παροχής και αν δεν είναι υπερήμερος οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου του επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Προϋπόθεση για την οφειλή νομίμων (δικονομικών) τόκων κατά το άρθρο αυτό (346 του ΑΚ) είναι το ληξιπρόθεσμο του χρηματικού χρέους. Ειδικότερα, επί διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος πριν να προσδιοριστεί με την αντίστοιχη διαπλαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης-χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου, ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθοριστεί, κατά τρόπο οριστικό, αυτή από το δικαστήριο, αφού πριν τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθύλην και κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής αυτής αποφάσεως που το προσδιορίζει και από την επίδοση της

τελεσίδικης αυτής απόφασης, και όχι από το προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή με την οποία ζητείται η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (πρβλ ΑΠ 998/2006 ΕΔΠ 2007.147, ΑΠ 387/2002, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, βλ. και ΠολΠρωτΧαλκιδικής 106/2008, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο).

Στην προκειμένη περίπτωση οι ενάγοντες, με την υπό κρίση αγωγή τους, εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα, κατά το άρθρο 54 παρ 4 του νόμου 2121/1993 και συγκεκριμένα ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων, η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 3 του νόμου 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και τον εναγόμενο, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι παρά ταύτα ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί επιχείρηση beach bar (παραθαλάσσιο μπαρ) στο

„ οδός με το διακριτικό τίτλο « »

εμβαδού 700 τ.μ. περίπου μέχρι την κατάθεση της υπό κρίση αγωγής είναι αδιάφορος σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που χρησιμοποιεί κατά τους καλοκαιρινούς μήνες το ενδεικτικά αναφερόμενο στο δικόγραφο της αγωγής μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων για να ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία του και ως εκ τούτου στηρίζει τα έσοδά του. Μετά ταύτα ζητούν να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην ως άνω επιχείρησή του σε καθημερινή βάση, για τα έτη 2006, 2007 και 2008 σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων του για κάθε έτος, το οποίο να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός του, από το ποσό των 3.600 ευρώ για το

έτος 2006, 3.600 ευρώ για το έτος 2007 και 3.600 ευρώ για το 2008 και συνολικά το ποσό των 10.800 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 19% (ήτοι 2.052 ευρώ), ήτοι σύνολο 12.852 ευρώ, να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς (ενάγοντες) τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά ήτοι 25%, 25% και 50% αντίστοιχα, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους καταβάλλει το αιτούμενο ποσό με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2006, 2007 και 2008, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα, να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί, να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η παρούσα απόφαση και τέλος να καταδικαστεί ο εναγόμενος στη δικαστική τους δαπάνη ποσού 500 ευρώ, η οποία καλύπτει τα έξοδα συντάξεως και κοινοποιήσεως της υπό κρίση αγωγής, την αμοιβή του εισπράκτορά τους, παράσταση του δικηγόρου τους, στα οποία οι ενάγοντες αναγκάστηκαν να υποβληθούν λόγω άρνησης του εναγόμενου να προσκομίσει τα οικονομικά του στοιχεία, τα οποία ήταν απαραίτητα για την κατάθεση και τη συζήτηση της αγωγής, όπως επί λέξει διατυπώνουν το σχετικό αίτημά τους. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή τους, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας τηρήθηκε η προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 214 Α του ΚΠολΔ διαδικασία περί απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (βλ. την από 6-7-2009 δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου των εναγόντων, περί αδυναμίας εξεύρεσης συμβιβαστικής λύσης λόγω μη προσέλευσης του εναγόμενου στην ορισθείσα προς τούτο συνάντηση) αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της (βλ. άρθρο 18 παρ 1 του ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 49 παρ 1 εδ. τελ. του νόμου 2121/1993 και 22 του ΚΠολΔ) κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία. Είναι δε εν μέρει νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκθεθεί στη μείζονα σκέψη της παρούσας απόφασης, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ 1, 3, 46, 49, 54 παρ 1, 55, 56, 58 του νόμου 2121/1993, 74, 176, 450 επ. του ΚΠολΔ και 901 επ. του ΑΚ, εκτός από το αίτημα των εναγόντων περί παράδοσης από τον εναγόμενο καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, συγκεκριμένα δε κάθε μήνα, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών αντίστοιχου καταλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου (2121/1993) και συνεπώς προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, η εις το μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους του

112
[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

εναγόμενου στην επιχείρησή του είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, με συνέπεια να μην έχει γεννηθεί υποχρέωση του τελευταίου για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού του προς εκπλήρωσή της. Εξάλλου, το παρεπόμενο αίτημα της αγωγής περί καταβολής τόκων, κατά το μέρος που αφορά στα ποσά της αιτούμενης από τους ενάγοντες εύλογης αμοιβής, είναι νόμιμο μόνο για το μετά την επίδοση της τελεσιδικίας αποφάσεως χρονικό διάστημα, που θεωρείται ότι περιλαμβάνεται ως έλασσον στο προβληθέν αίτημα καταβολής τόκων από την επίδοση της αγωγής, καθόσον, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην οικεία μείζονα σκέψη της παρούσας, το ύψος της εύλογης αμοιβής που θα προσδιοριστεί με την παρούσα διαπλαστική απόφαση, θα καταστεί εκκαθαρισμένο και ληξιπρόθεσμο από την τελεσιδικία της απόφασης αυτής και την επίδοσή της στον εναγόμενο, και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε ο εναγόμενος θα οφείλει τόκους υπερημερίας. Κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για Φ.Π.Α. το περί τοκοδοσίας αίτημα είναι νόμιμο μόνο για το μετά την είσπραξη του ποσού της εύλογης αποζημιώσεως από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Τούτο δε, διότι όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή, δικαστικής αποφάσεως, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής Φ.Π.Α. καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη, και επομένως μόνον έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του ΑΚ, από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι την ημέρα εισπράξεως της αμοιβής (βλ. ΑΠ 80/1999, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο, ΕφΑθ 8884/2003, ΕλλΔνη 45.1102, ΕφΑθ 9411/2000, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο). Απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι, για τους ίδιους ως άνω λόγους, ήτοι του ανεκκαθάριστου και αβέβαιου της σχετικής αξιώσεως της εύλογης αμοιβής πριν την τελεσιδικία της διαπλαστικής αποφάσεως, που καθορίζει το ύψος της, και το παρεπόμενο αίτημα περί προσωρινής εκτελεστότητας του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής (βλ. ΠολΠρωτΧαλκιδικής 106/2008, ό.π.). Μη νόμιμο επίσης και επομένως απορριπτέο ως τέτοιο είναι και το αίτημα να περιληφθεί στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων και η αμοιβή του εισπράκτορά τους, καθόσον η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέο, κατά το άρθρο 189 του ΚΠολΔ, έξοδο, περαιτέρω δε αυτοί δεν επισυνάπτουν στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων τους και δεν προσδιορίζουν ειδικότερα κατ' είδος και ποσό τα επιμέρους κονδύλια, που απαρτίζουν το αιτούμενο συνολικό ποσό των 500,00 ευρώ και συνεπώς, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ 2 του ΚΠολΔ, το Δικαστήριο στην περίπτωση

τυχόν επιδικάσεως τέτοιων εξόδων θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της οικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειες τους (βλ. ΑΠ 1584/1997, ΕλλΔνη 39.1284). Επομένως, η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το απαιτούμενο για το αντικείμενό της τέλος δικαστικού ενσήμου με τις ανάλογες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. τα με αριθμούς 250943, 381446 και 101602 αγωγή με τα κινήτά επισήματα).

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα απόδειξης, που εξετάστηκε νόμιμα στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου, και περιέχεται στα ταυτάρια με την απόφαση αυτή πρακτικά και από όλα τα έγγραφα, που νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγοντες, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ 4 του νόμου 2121/1993 «για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από το ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Επομένως, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ 2 και 58 του νόμου 2121/1993, να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία των εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά το γερμανικό «GVL», το σουηδικό «SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», το ουγγρικό «EJI», το ισπανικό «AIE», το λιθουανικό «AGATA», το δανικό «GRAMEX», το ολλανδικό «NARMA», το βελγικό «MICROCAM», το πολωνικό «STOART», το κροατικό «HUZIP», το αυστριακό «LSG», το ρωσικό «ROUPI», το βρετανικό «PAMRA», το εσθονικό «ESTONIAN PERFORMERS' ASSOCIATION (EEL)», το τσεχικό «INTERGRAM», το ουκρανικό «OBERIH», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον

εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD» κ.α., με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην οικεία μείζονα σκέψη της παρούσας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του νόμου 2054/1992, παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των εναγόντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του νόμου 2121/1993, όπως ήδη προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά που αναφέρονται στην υπό κρίση αγωγή, εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997 τεύχος Β), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του νόμου 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν, και ενεργούν στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων τους συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 3 του νόμου 2121/1993, στο κοινό με τη δημοσίευσή του σε τρεις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2/5/03), «ΑΥΓΗ» (6/6/03) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2/5/03) και κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τα αμοιβολόγια αυτά προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για την λειτουργία τους, όπως είναι τα κλαμπ, μπαρ κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια της επιχείρησης. Έτσι, σύμφωνα με τους παραπάνω

καταλόγους για τα έτη 2006, 2007 και 2008 για υπαίθριους χώρους που λειτουργούν 1 έως 5 μήνες το καλοκαίρι, εμβαδού από 501 έως 700 τ.μ η αμοιβή αυτή καθορίστηκε στο 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, και σε ελάχιστο ποσοστό 3.600 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. ποσοστού 19% για την καλοκαιρινή λειτουργία τους. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση beach bar (παραθαλάσσιο μπαρ) στο

, που βρίσκεται επί της οδού

με το διακριτικό τίτλο « », εμβαδού 700 τ.μ. Η επιχείρηση αυτή

σε καθημερινή βάση κατά τους καλοκαιρινούς μήνες χρησιμοποιούσε κατά τα έτη 2006, 2007 και 2008 μουσικό και ξένο ρεπερτόριο, των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων, η χρήση του οποίου ήταν απολύτως απαραίτητη για την άσκηση του είδους της επιχείρησής του, έστω και εποχιακού χαρακτήρα, καθώς και για την προσέλκυση και τη ψυχαγωγία των πελατών του. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευτούν με τον εναγόμενο και να προβάλλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, πλην όμως απέτυχε η προσπάθεια διαπραγμάτευσης για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής τους. Η αμοιβή αυτή επιμεριζόμενη κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά στις προαναφερόμενες κατηγορίες, πρέπει να οριστεί σε ποσοστό 5% (και όχι 10% όπως ζητείται με την αγωγή) επί των ακαθαρίστων εσόδων του εναγόμενου για τα παραπάνω έτη (2006, 2007 και 2008) με βάση το οποίο και τους καταλόγους μουσικού ρεπερτορίου (τραγουδιών) που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος θα γίνει η πληρωμή κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό διαλαμβανόμενα, το οποίο όμως ποσοστό να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός του, από το ποσό των 1.800 ευρώ για καθένα από τα έτη 2006, 2007 και 2008. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, που αποδείχθηκαν, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικώς βάσιμη κατά το αντίστοιχο αίτημά της και η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην παραπάνω επιχείρησή του, για καθένα από τα έτη 2006, 2007 και 2008, πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 1.800 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 19% ($1.800 \times 19\%$) ποσού ύψους 342 ευρώ, οπότε το συνολικό ποσό της οφειλόμενης απ' αυτόν εύλογης αμοιβής ^{για} τα έτη 2006, 2007 και 2008 ανέρχεται στο ποσό των 6.426 ευρώ ($2.142 \text{ ευρώ} \times 3$). Τέλος, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα σκέψη της παρούσας απόφασης, ο εναγόμενος έχει υποχρέωση κατά το νόμο (άρθρο 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993) να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, που εκτελούν δημόσια, με μνημία της

συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το περαιτέρω αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που αυτό κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας, να παραδώσει στους ενάγοντες τους ζητούμενους καταλόγους για το επίδικο χρονικό διάστημα, συγκεκριμένα για τα έτη 2006, 2007 και 2008. Κατ' ακολουθία των προαναφερόμενων πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικώς βάσιμη η αγωγή, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε στην επιχείρησή του κατά τα έτη 2006, 2007 και 2008, στο ποσό των 6.426 ευρώ, (1.800 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 19% από 342 ευρώ X 3 έτη), να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό ποσό των 6.426 ευρώ με το νόμιμο τόκο για το ποσό των 5.400 ευρώ από την επόμενη της προς αυτόν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και ποσό 1.026 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της εισπράξεως του προαναφερθέντος ποσού των 5.400 ευρώ. Περαιτέρω, ο εναγόμενος, λόγω της εν μέρει ήττας του στην παρούσα δίκη, πρέπει να καταδικαστεί στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματός τους (βλ. άρθρα 178 παρ 1, 191 παρ 2 και 106 του ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας. Τέλος, πρέπει, λόγω της ερημοδικίας του εναγόμενου, να ορισθεί το νόμιμο παράβολο για την περίπτωση άσκησης εκ μέρους του ανακοπής ερημοδικίας κατά της απόφασης αυτής (βλ. άρθρα 501, 502§1, και 505 του ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην του εναγόμενου.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ, που θα πρέπει να καταβάλει ο εναγόμενος σε περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ, κατά τα λοιπά και εν μέρει, την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του, για τα έτη 2006, 2007 και 2008 στο συνολικό ποσό των έξι χιλιάδων τετρακοσίων είκοσι έξι (6.426) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών (τρίτης ενάγουσας), και κατά το υπόλοιπο 50% ποσοστό 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών (πρώτου ενάγοντος) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών (δεύτερου ενάγοντος).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό ποσό των έξι χιλιάδων τετρακοσίων είκοσι έξι (6.426) ευρώ με το νόμιμο τόκο για το ποσό των 5.400 ευρώ από την επόμενη της προς αυτόν επίδοσης ^{της} τελεσίδικης απόφασης και ποσό 1.026 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της εισπράξεως του προαναφερθέντος ποσού (των 5.400 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε την περίοδο 2006-2008.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε στην Κατερίνη στις 26-6-2011 δημοσιεύθηκε δε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στις 19-7-2011

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΙΣΤΟ 61 ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ
Κατερίνη 5-1-2012
Ο Γραμματέας

